

Biografia - Ron Carter

Jako dziecko Carter ćwiczył na wiolonczeli, marząc o karierze muzyka klasycznego. Opanował też biegle inne instrumenty — skrzypce, klarnet i puzon, jednak instrumentem swojego życia uczynił kontrabas. Studia magisterskie ukończył w Manhattan School of Music w Nowym Jorku w 1961 r.

Z czasem zmienił swoje zainteresowania muzyczne i zdecydował się poświęcić jazzowi, kiedy uświadomił sobie, że jako afro-amerykańskiemu artyście ciężko będzie przebić się na rynku muzyki klasycznej, a ambicja i poczucie własnej wartości nie pozwoliłyby mu na przyjęcie drugoplanowej pozycji. Kiedy rozpoczął stałe występy z muzykami jazzowymi w kwintecie Chico Hamiltona, miał już ponad 20 lat.

Później jednak jego kariera potoczyła się oszałamiająco: w latach 60. współpracował z tak wybitnymi przedstawicielami nowoczesnego jazzu, jak Eric Dolphy, Don Ellis, Cannonball Adderley, Mal Waldron i Thelonious Monk. W latach 1963-1968 współtworzył słynną sekcję rytmiczną Milesa Davisa, wraz z Herbiem Hancockiem i Tonym Williamsem; stał się jednym z najbardziej rozchwytywanych muzyków sesyjnych i na swoim koncie ma kilkadziesiąt płyt.

W czasie współpracy z Davisem i później występował i nagrywał z takimi artystami, jak George Benson, Stanley Turrentine, New York Jazz Sextet/Quartet, Sonny Rollins, V.S.O.P. (Carter, Hancock, Williams, Wayne Shorter i Freddie Hubbard), McCoy Tyner i Milestone All Stars. Od czasu do czasu prowadził też własne zespoły i nagrywał płyty. Podobnie napięty terminarz miał w latach 80., jako częsty partner muzyczny m.in. Hubbarda, Cedara Waltona, Jima Halla i George'a Duke'a. W tym samym czasie po raz kolejny w towarzystwie kolegów z kwintetu Davisa wyruszył w trasę po USA, z tym że tym razem bez Shortera i Hubbarda, za to z Wyntonem Marsalisem.

Carter należy do najwybitniejszych kontrabasistów w całej historii jazzu. Dysponuje oszałamiającą techniką, której jednak nie nadużywa, koncentrując się przede wszystkim na pracy w sekcji rytmicznej, grając z precyzyjnym, motorycznym wyczuciem rytmu. Jest wymarzoną akompaniaturą śpiewaków: regularnie występował z Leną Horne, w swojej dyskografii ma płyty z Arethą Franklin i innymi sławami wokalnego jazzu, a jego duet z Helen Merrill w "My Funny Valentine" z 1968 r. jest od 30 lat obiektem analiz młodych kontrabasistów. Podobne piętno doskonałości nosi jego solo we własnym utworze "Third Plane". Jednakże największą siłą Cartera leży w grze sekcyjnej i choćby z tych powodów jego klasyczne nagrania z Davisem, w których tyle do powiedzenia miała właśnie sekcja, są świadectwem jego niedoścignętego mistrzostwa.

Oprócz albumów jazzowych ma na swoim koncie nagrania muzyki filmowej, klasycznej, a nawet hip-hopowej.

Carter przez dwadzieścia lat był pedagogiem City College w Nowym Jorku, jest członkiem Zarządu oraz Członkiem Honorowym Jazz Foundation of America.

W 2004 roku uzyskał Doktorat Honoris Causa Berklee College of Music.

Wybrana dyskografia:

Out There (1960; z Erikiem Dolphym),
How Time Passes (1960; z Donem Ellisem),
Seven Steps To Heaven (1963; z Milesem Davisem),
Lifetime (1964),
Maiden Voyage (1965; z Herbiem Hancockiem),
Miles In The Sky (1968; z Davisem),
A Shade Of Difference (1968; z Helen Merrill),
All Blues (1973),
Blues Fern (1973),
Spanish Blue (1975),
VSOP — Live Under The Sky (1977),
Piccolo (1977),
Pastels (1977),
Peg Leg (1978),
Third Plane (1979),
Parade (1980),
Pick 'Em (1980),
Patrao (1980),
Wynton Marsalis (1981),
Heart And Soul (1981; z Cedarem Waltonem),
Etudes (1983),
Telephone (1984; z Jimem Hallem),
Ron Carter Plays Bach (1988),
Panamanhattan (1991; z Richardem Galliano),
Ron Carter Meets Bach (1992),
Live At Village West (1993; z Hallem),
A Tribute To Miles (1994; z Hancockiem, Waynem Shorterem, Wallacem Roneyem,
Tonym Williamsem),
The Boss And I (1997),
Black Daffodils (1998; z Mikio Masuda),
So What (1998)
Orfeu (1999)
When Skies Are Grey (2001)
Stardust (2002)
The Golden Striker (2003)
Eught Plus (2003)
Ron Carter Plays Bach (2003)
Live at The Village Vanguard (2006)
Dear Miles (2007)
Jazz and Bossa (2008)